

Ἔμεις δέ, μετὰ τὴν ἀπέχον ταύτην ἀλλὰ πιστὴν ἀνάλυσιν τῆς « Περικλήσεως τοῦ νέου Ἀναχάρσιδος », ἐσταθμίσατε δεόντως τὰς κατηγορίας ταύτας διὰ τῆς ἀκριβεστάτης πλάστιγγος τῆς ὑμετέρας κρίσεως· ἐπεισθῆτε περὶ τῆς ἐξόχου ἀξίας τοῦ ἀριστουργήματος τούτου, τὸ ὁποῖον, πρὸς ταῖς ἄλλαις αὐτοῦ ἀρεταῖς ταῖς ἀπανταχοῦ τῆς Οἰκουμένης ἀναγνωρίζομεναι, παρέχει ἡμῖν τὴν ἰδιαίτερον καὶ ἀνέκφραστον ἡδονὴν τῆς ἀποκλειστικῆς τῶν ἡμετέρων προγόνων ἀναμνήσεως· ἐξετιμᾶσατε τὴν εὐτυχή ἐκλογὴν τῆς ἐποχῆς, ἥτις ἐστὶ βεβαίως ἡ ἐνδοξότερα τῆς ἀρχαιότητος, ἴσως δὲ καὶ τῆς ἱστορίας τῶν ἐθνῶν ὑφ' ὅλας αὐτῆς τὰς ἐποφύεις, ἀρχομένης μετὰ τοῦ Περικλέους καὶ ληγουσῆς εἰς Ἀλέξανδρον τὸν Μέγαν· ἐχάρητε ὅτι ὁ συμπαθητικὸς ὑμῶν συγγραφεὺς προὔτιμυσε τῆς μορφῆς ξηρᾶς καὶ μονοτόνου διηγήσεως τὴν δραματικὴν, ποικιλόχροον καὶ τερπνοτάτην μορφήν τῆν περιγησίσεως· ἐβεβαίωθητε ὅτι ἐκάστη τῶν σελιδῶν τοῦ φιλολογικοῦ τούτου μνημείου ὑποστηρίζεται εἰς κείμενα ὄντα καὶ αὐθεντικά ἀρχαίων συγγραφέων, εἰς ἃ δύναται εὐκόλως γ' ἀνατρέξῃ ὁ ἀναγνώστης χειραγωγούμενος ὑπὸ τῶν οικείων ἐκάστῳ παραπομπῶν μυθίων καὶ ἀπειρῶν σημειώσεων· εἶδετε ἐν τῇ ζωῇ ταύτῃ ζωγραφίᾳ τὴν ἀρχαιότητα περιστοιχιζομένων ὑπὸ τῶν παντοειδῶν αὐτῆς θελημάτων, ἅτινα δικαίως ἀνέδειξαν αὐτὴν διανοητικὴν μητέρα καὶ τροφὸν τῆς ἀνθρωπότητος· συνδιελέχθητε μετὰ τῶν ἐνδοξοτέρων αὐτῆς ἀνδρῶν· ἠκροσάθητε τῶν δεινότερων ὀρθῶν, τῶν εὐφροδότερων σοφιστῶν, τῶν ὑψηλοτέρων φιλοσόφων, τῶν μεγαλειότερων καλλιτεχνῶν, τῶν μεγαλοφρονοτέρων ποιητῶν καὶ ποιητριῶν αὐτῆς· εἰσήλθατε εἰς τὸν ἰδιωτικὸν βίον τῶν ἀρχαίων καὶ μάρτυρες ἐγείνετε τῶν οικιακῶν αὐτῶν ἠθῶν καὶ ἐθίμων, τῶν ἀμοιβαίων φιλιῶν καὶ ἀντιπαθειῶν, τῶν θλίψεων καὶ τῶν χαρῶν, καὶ ἐν γένει τῆς ἀστικῆς κινήσεως τῆς κοινωνίας τῶν· ἐθαυμάσατε τὰ ὄρατα καὶ ἄφθονα τῆς τέχνης ἀριστουργήματα, τὰ ὁποῖα ἐσπουδάσατε εἰς τὰς πόλεις, ἃς μετὰ τοῦ Ἀναχάρσιδος ἐπεσκέψθητε· ἐκλίνατε μετὰ σεβάσμου τὴν κεφαλὴν ἐνώπιον τῶν ἀκραίων, ἠθικωτάτων, μαρμαρινῶν ἐκεί-

νων χαρακτήρων, τοὺς ὁποίους θὰ ἔχετε πάντοτε, ὡς ἐλπίζω, πρὸ τῶν ἡμετέρων ὀφθαλμῶν· ἀνεγνωρίσατε ὅτι ὁ ἀγαθὸς Βαρβολομαῖος, ὅστις ἐδαπάνησε τριάκοντα ἔτι τῆς ζωῆς του εἰς τὴν ἀνοικοδόμησιν τοῦ μνημείου τούτου, καὶ ὅστις εἶχε προπάντων ὑπ' ὄψει τὴν μόρφωσιν τοῦ γυναικείου φύλου, ἐθάνη ἄξιος νὰ ἐφελευσῇ τὴν συμπάθειαν πάντων ὑμῶν, καὶ μάλιστα τῶν Κυριῶν, αἵτινες ἐστῶσαν πεπεισμένοι ὅτι τοῦ συγγράμματος τούτου ἡ ἀνάγνωσις ἐσται καθ' ὑπερβολὴν ὠφέλιμος δι' αὐτὰς καὶ τερπνὴ, διότι εὐρήσουσιν ἐν αὐτῷ, πλὴν πολλῶν ἠθικωτάτων οικογενειακῶν λεπτομερειῶν, καὶ τὴν μυθιστορικὴν καὶ ρομαντικὴν ἀμφοσσίαν τὴν ὁποῖαν ἡ αἰσθηματικὴ καὶ ποιητικὴ τάσις τῆς φαντασίας τῶν ἐπιδιώκει, καὶ δικαίως, ἐν πάσῃ διανοητικῇ τροφῇ· ἠσθάνθητε πληρέστατα, ἐκ τοῦ τεμαχίου τὸ ὁποῖον ἀνέφερον ὑμῖν αὐτολεξεί, τὴν ἀρμονίαν τῶν φράσεων, τὴν ἐπιτυχή ἐκλογὴν τῶν λέξεων, τὴν γλαφυρότητα τοῦ ἔθους, αἵτινες χαρακτηρίζουσι τὸ φιλολογικὸν τοῦτο προῖον τοῦ 11^{ου} αἰῶνος, ὅπερ δύναται δικαίως νὰ θεωρῆται ἐκ τῶν τελειότερων τῆς γαλλικῆς μεγαλοφύας· ἐγεύθητε τῆς πλήρους ἀττικῆς ἡλιότητος εὐχυμίας τῶν ἐν αὐτῷ διεσπαρμένων ἀνεκδότων, τὰ ὁποῖα τόσον σαφῶς ἐκδηλοῦσι τὰς σχέσεις καὶ ὁμοιότητας, αἵτινες ὑπάρχουσι μεταξὺ τοῦ Ἑλληνικοῦ πνεύματος καὶ τοῦ πνεύματος τοῦ γαλλικοῦ ἔθνους· καὶ τέλος ἠκροσάθητε, χάριν τοῦ ἀριστουργήματος τούτου, τὴν ἐμὴν ἐλλειπὴν καὶ ἄκομψον διάλεξιν μετὰ πολλῆς τῆς ἀνοχῆς, διὰ τὴν ὁποῖαν καὶ εὐχαριστῶ ὑμᾶς ἀπὸ καρδίας. Δὲν μοι μένει δὲ ἄλλο, ἢ νὰ παρακαλέσω, διὰ τελευταίαν χάριν, πάντας καὶ πάσας ὑμᾶς νὰ μὴ ἀρκεσθῆτε εἰς τὰ παρ' ἐμοῦ συντόμως καὶ ἀτέχνως λεχθέντα, ἀλλὰ, σπεύδοντες εἰς τὸ σχετισθεῖναι αὐτοπροσώπως μετὰ τοῦ φιλέλληνος καὶ σοφοῦ Βαρβολομαίου, νὰ ἀφιερώσητε τινὰς τῶν πολυτίμων στιγμῶν σας εἰς τὴν θελκτικωτάτην ἀνάγνωσιν τῆς « Περικλήσεως τοῦ νέου Ἀναχάρσιδος εἰς τὴν Ἑλλάδα ».

K. ΚΑΛΛΙΑΔΗΣ.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΑΛΛΙΑΔΗΣ

Ἐπισκόπων τις τὴν κατάστασιν τῆς κατὰ τὴν τελευταίαν πεντηκονταετηρίδα τοῦ ἔθνους ἡμῶν πνευματικῆς κινήσεως ἐν τῇ ἡμετέρᾳ τῆδε χώρᾳ, ἀδιστακτως πείθεται ὅτι κατὰ τὴν τρίτην καὶ τετάρτην αὐτῆς δεκαετηρίδα μεγίστη ἐγένετο πρὸς τὰ πρόσω ὄθησις, ἀποθουμάζει τοὺς ἀνδρας, οἵτινες εἰς τοῦτο συνεβάλλοντο, καὶ οὐχὶ ἀνευ δυσθυμίας ἀνετίζει πρὸς τὸ μέλλον, τὸ παρὸν ἀναλογιζόμενος καὶ τὴν ὀσμύρα ἐκλείψιν τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων. Ἡ εἰκὴς τῶν ἐτῶν 1860 ἕως 1880 ἦν εἰκὴς ἐτῶν γονιμῶν, καθ' ἣν ἀνδρες λόγιοι ὑπὸ ἐνθέου πρὸς τὴν ἠθικὴν πρόοδον τοῦ ἔθνους ζήλου ἐμφορούμενοι πυρετώδη διεξήγον ἐργασίαν καὶ λόγῳ τε καὶ ἔργῳ πνευματικὴν ἀναγέν-

νησιν ἐπὶ τῶν παρὰ τοῖς ἄλλοις προηγμένοις ἔθνεσι γιγνομένων ἐρειδόμενοι ἐργάζοντο. Ἰδρουν τὸ Ἐκπαιδευτικὸν Φροντιστήριον καὶ, τούτου καταλειφθέντος, τὸν Ἑλληνικὸν Φιλολογικὸν Σύλλογον, συνεσπειρόντο ἐν αὐτῷ, τῷ πνεύματι τοῦ Πλάτωνος, τοῦ Ἀριστοτέλους, τοῦ Αἰσχύλου, τοῦ Σοφοκλέους, τοῦ Εὐριπίδου, τοῦ Δημοσθένους, ἐπευλογουμένῳ τῇ θεοεικέλῳ μορφῇ τοῦ ὑπερέχου καὶ αἰωνίου τοῦ σύμπαντος αἰοδοῦ, καὶ ἀπεδείκνυον ζῶν μεταγχιζομένην ἐν ταῖς φλεψὶ τῶν τε ἐνταῦθα καὶ ταῖς ἐπαρχίαις ὁμογενῶν, ζῶν δι' ἧς εὐελπίς πνευματικὴ κίνησις ἐτελεῖτο. Ἡ κοινὴ ἐκείνη δρᾶσις παρήλαθεν, οἱ ἠγούμενοι καὶ ἐργάται αὐτῆς ὀσμύρα ἐκλείπουσι, διότι